

2) Paragraffen udgår.

Paragrafferne 4-10 bliver herefter 3-9.

Til § 4

3) Ordene »og § 3« udgår.

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (Flemming Jensen (KF), Bo Kristensen (KF), Hans Jørgen Holm (V), Tørnæs (V), Lawaetz (FP), Glistrup (FP), Grethe Kindberg Jørgensen (CD), Bente Juncker (CD) og Lone Dybkjær (RV)):

Til § 5

4) Efter »§ 1, stk. 1« indsættes: »og stk. 3«.

Til § 12

5) Paragraffen affattes således:

»§ 12. Loven gælder på Færøerne kun for statsansatte og de ved folkekirken ansatte, hvis løn m.v. dyrtidsreguleres på grundlag af det danske pristal.

Stk. 2. Loven gælder ikke for lønmodtagerne i Grønland, hvis løn m.v. dyrtidsreguleres på grundlag af det særlige grønlandske pristal.«

Bemærkninger

Til nr. 1 og 4

Bestemmelsen i ændringsforslaget har til formål at undgå, at der i stopperioden indgås aftaler om højere lønninger end de pr. 4. oktober 1982 gældende, selv om disse først skal have virkning fra 1. marts 1983.

Derimod har forslaget ikke til formål at bremse op for forhandlinger og indgåelse af aftaler om fornyelse af de eksisterende overenskomster og aftaler på arbejdsmarkedet og på samme måde ikke for indgåelse af de i forslaget § 5 nævnte overenskomster.

Til nr. 2

Ændringsforslaget går ud på fortsat at til-lade dyrtidsregulering af lønninger. Dette er overensstemmende med fremskridtspartiets mangeårige politik, således som denne senest blev lovet vælgerne i november og december 1981 ved pkt. 3 i »Redningsplanen for Dan-

mark« (»Lønnens reelle købekraft beskyttes gennem ærlig pristalsregulering«), og som den nærmere er begrundet i FREMSKRIDT 1979, nr. 18, side 2, og fremskridtsændringsforslagene i arbejdsmarkedsudvalgets betænkning af 17. december 1979 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om beregning af et reguleringspristal, L 68 (tillæg B, spalte 315) samt Folketingstidende 1979-80, 2. samling, forhandlingerne spalte 1601-1603 og 1611 f.

En dyrtidsregulering er nemlig ikke nogen lønforhøjelse, men blot udtryk for, at den fastsatte løn skal være gældende med samme købekraftværdi for hele lønperioden. Og det, som ret beset interesserer lønmodtagerne, er ikke, hvor mange kroner han eller hun får i arbejdsvederlag, men hvor mange varer der kan købes for lønnen. Risikoen for, at de enheder - kroner og ører - hvori lønnen er fastsat, får mindre værdi end påregnet ved lønfastsættelsen, påhviler mere naturligt arbejdsgiveren end lønmodtageren.

Denne sidste har typisk en økonomi, der helt domineres af, hvor stor lønnen er, og det er i praksis oftest umuligt for ham at sikre sig, at han kan bevare den påregnede real-løn, når udefra kommende omstændigheder forringer kronen, hvis han ikke har en pristalsregulering af lønnen. Væsentligt lettere er det tit for arbejdsgiveren at bære dyrtidsrisikoen. Arbejdsgiverens indtjening - avancen - vil ofte udgøre en procentdel af omsætningen. Falder kronens værdi, bliver omsætningen ofte løbende større målt i kroner, og avancen følger med, og der er altså et større antal kroner til aflønning af produktionsfaktoren arbejdskraft.

Dette vil i særlig grad gælde, hvis der er tale om en internationalt betinget prisstigning.

Prisstigninger, som skyldes særlige danske forhold, vil ikke typisk indebære denne sammenhæng. Men sådanne prisstigninger bør folketingset forhindre, f.eks. ved skattelettelser og formindskelser af den offentlige sektor.

Naturligvis forekommer der mange tilfælde, hvor arbejdsgiveren som et resultat af dyrtid enten får forholdsvis større avancestigninger, end hvad der modsvarer kroneforringelsen, eller forholdsvis mindre. Når dette sidste er tilfældet, er en arbejdsgiverøkonomi oftest så meget mere flerstrengt end lønmodtagerens, at arbejdsgiveren kan finde